

II Kp 7158/2011 - 51

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V LJUBLJANI

OKRAJNO SODIŠČE V BREŽICAH
Prejeto neposredno po pošti (navedeno priporočeno)
dne 24.5.2013 v 7 izvodih
Za (s) 1 ksp/s prilogami
Pisarna sodnega upravitelja na recepciji
dne 23.5.2013 št. P. 82432
Pisarnje je obkroženo s BUR

IZVIRNIK

SODBA

Prejeta vrednosti (donor, takse, vrednotilci in podobno):
Podpis pristojne sodne osebe:

V IMENU LJUDSTVA

Višje sodišče v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom vrhovnega sodnika Jerneja Potočarja in višjih sodnic Tatjane Merčun kot poročevalke in Vere Vatovec kot članice,

ob sodelovanju zapisnikarice Tattjane Premk,

v kazenski zadevi zoper obdolženo: NADA CESAREC,

zaradi kaznivega dejanja opustitve zdravstvene pomoči po 178. členu Kazenskega zakonika (KZ-1) in kaznivega dejanja ponarejanja listin po tretjem odstavku 251. člena KZ-1,

o pritožbah zagovornikov iz Odvetniške pisarne Smolej d.o.o. in okrajne državne tožilke Mateje Resnik Bahčič zoper sodbo Okrajnega sodišča v Brežicah II K 7158/2011-33 z dne 19. 6. 2012,

na seji dne 16. maja 2013

Prejeto: _____
Prepisano: _____
Primerjano: _____
Odpravljeno: 27.5.2013
abu

RAZSODILO:

- I. Pritožbi zagovornikov obdolžene Nade Cesarec in državne tožilke se zavrneta kot neutemeljeni in se potrdi sodba sodišča prve stopnje.
- II. Obdolženka je dolžna plačati sodno takso kot strošek pritožbenega postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Okrajno sodišče v Brežicah je z izpodbijano sodbo obdolženo Nado Cesarec spoznalo za krivo storitve kaznivega dejanja opustitve zdravstvene pomoči po 178. členu KZ in ji zanj izreklo kazen šest mesecev zapora (točka I), oprostilo pa jo je obtožbe za kaznivo dejanje ponarejanja listin po tretjem odstavku 251. člena KZ-1 (točka II). Po prvem odstavku 95. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP) je obdolženki naložilo v plačilo stroške kazenskega postopka iz 1. do 6. točke drugega odstavka 92. člena ZKP.
2. Zoper sodbo so se pritožili:
 - zagovorniki obdolžene iz vseh pritožbenih razlogov in predlagali, naj višje sodišče pritožbi ugodi in izpodbijano obsodilno sodbo spremeni tako, da obdolženo oprosti obtožbe za kaznivo dejanje po 178. členu KZ-1, podrejeno naj v tem delu sodbo razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje pred drugim sodnikom.
 - okrajna državna tožilka zoper obsodilno sodbo zaradi odločbe o kazni in zoper oprostilno sodbo iz pritožbenega razloga zmotne ugotovitve dejanskega stanja. Predlagala je, naj višje sodišče pritožbi ugodi in izpodbijano sodbo spremeni tako, da obdolženki za kaznivo dejanje ponarejanja listin po tretjem odstavku 251. člena KZ-1 izreče kazen zapora pet mesecev, nato enotno kazen zapora ter varnostni ukrep prepovedi opravljanja poklica za čas treh let od pravnomočnosti sodbe.
3. Obdolženkini zagovorniki so v odgovoru na pritožbo tožilke predlagali zavrnitev te pritožbe kot neutemeljene.
4. Državna tožilka je v pritožbi predlagala, naj jo sodišče druge stopnje obvesti o seji senata, česar pa pritožbeno sodišče skladno z določbo 445.

člena ZKP ni storilo. Kadar odloča sodišče druge stopnje o pritožbi zoper sodbo, ki jo je izdalo sodišče prve stopnje po skrajšanem postopku, obvesti stranki o seji svojega senata samo, če predsednik senata ali senat spozna, da bi bila navzočnost strank koristna za razjasnitev stvari. V konkretni kazenski zadevi navzočnost strank po oceni senata ni bila potrebna, zato strank o seji senata ni obveščalo.

5. Pritožbi nista utemeljeni.
6. Pritožbeno sodišče po preizkusu izpodbijane sodbe in obeh pritožb ugotavlja, da je sodišče prve stopnje vsa odločilna dejstva pravilno in popolno ugotovilo. Napravilo je celovito dokazno oceno vsakega dokaza posebej in vseh skupaj, opredelilo se je do odločilnih dejstev, ki so znaki obdolženki očitane kaznivega dejanja opustitve zdravstvene pomoči po 178. členu KZ-1, pojasnilo je, kakšno je bilo njeno dolžnostno ravnanje, ter kako je dejansko ravnala oziroma v čem je bila opustitev njenega dolžnostnega ravnanja. Izpodbijani sodbi ni mogoče očitati nobene bistvene kršitve določb kazenskega postopka in tudi ne kršitve kazenskega zakonika, obsodilna sodba ima prepričljive razloge, ki jih sprejema tudi pritožbeno sodišče, prepričajo pa ga tudi razlogi oprostilne sodbe izrečene obdolženki za kaznivo dejanje ponarejanja listin po tretjem odstavku 251. člena KZ-1, predvsem zaradi nedokazanosti subjektivnega elementa pri tem kaznivem dejanju. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da se je sodišče prve stopnje v obsodilni sodbi opredelilo do vseh pomislekov, ki jih obramba tudi v pritožbi ponavlja in se nanašajo predvsem na obdolženkin zagovor o preobremenjenosti kritičnega dne, o sočasnosti dveh nujnih primerov, da ni odklonila nudenja medicinske pomoči poškodovanemu ..., ker je na kraj nezgode napotila dva medicinska tehnika, ki sestavljata ekipo nujne medicinske pomoči.
7. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da ni podana absolutna bistvena kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP, ker se je sodišče prve stopnje v sodbi opredelilo do obdolženkininega zagovora in pojasnilo, zakaj ga ni sprejelo oziroma s katerimi dokazi je bil ovržen, opredelilo pa se je tudi do obdolženkinine krivde in je zato trditev zagovornikov, da se sodba ne da preizkusiti, neutemeljena.
8. Sodišče prve stopnje je z natančno analizo poteka dogodkov ugotovilo, da je bila obdolženka kritičnega dne kot zdravnica razporejena v dežurno

ekipo nujne medicinske pomoči organizirane v Zdravstvenem domu Brežice. To ekipo sta poleg nje kot zdravnice tvorila tudi zdravstveni tehnik in srednji zdravstvenik v reševalnem vozilu

Nujna medicinska pomoč pomeni izvajanje nujnih ukrepov ekip za izvajanje nujne medicinske pomoči (NMP) pri osebi, ki je zaradi poškodbe ali bolezni neposredno življenjsko ogrožena oziroma pri kateri bi glede na zdravstveno stanje v kratkem lahko prišlo do takšne ogroženosti (8. točka prvega odstavka 3. člena Pravilnika o službi nujne medicinske pomoči (v nadaljevanju Pravilnik). Direktor Zdravstvenega doma Brežice

je bil zadolžen zagotoviti neprekinjeno delovanje službe NMP v skladu z zakonom in navedenim Pravilnikom, kar je tudi storil, kar je sam izpovedal zaslišan kot priča v tem kazenskem postopku in je to dejstvo ugotovilo tudi nadzorna komisija za izredni interni nadzor, ki ga je kot direktor zdravstvenega doma v okviru svojih pristojnosti odredil. Stvar notranje organizacije posameznega zdravstvenega zavoda je razporeditev zdravnikov v dežurne službe, v službe NMP, v delo v ambulantah, in se sodišču prve stopnje ni bilo potrebno posebej opredeljevati do dejstva, da je isti zdravnik istočasno opravljal dve urgentni službi (notranjo in zunanjo), kar navajajo zagovorniki v pritožbi. Kritičnega dne je v Zdravstvenem domu Brežice delalo vključno z obdolženko osem zdravnikov, tako da je obdolženka takrat objektivno imela možnost zamenjave oziroma nadomeščanja zaradi nujnega primera v zvezi z delovno nezgodo oškodovanca . , o čemer je bila obdolženka kot dežurna zdravnica obveščena ob 10.45 uri.

- 9. Po Zakonu o zdravniški službi (ZZdrS) nujna zdravniška pomoč obsega nujne storitve, katerih opustitev bi v kratkem času vodila v nepopravljivo in hudo okvaro zdravja ali smrt. Tako pomoč je dolžan nuditi zdravnik v skladu s kodeksom medicinske deontologije in v skladu z dosežki znanosti in strokovno preverjenimi metodami (prvi odstavek 43. člena ZZdrS). Po prvem odstavku 45. člena ZZdrS se mora koncesionar vključiti v program zagotavljanja neprekinjene zdravniške pomoči na območju, kjer opravlja zdravniško službo, pri izvajalcu, ki zagotavlja izvajanje te pomoči, v skladu s četrtim odstavkom 45.b člena pa organizacijo in razpored dela za zagotavljanje neprekinjene nujne zdravniške pomoči določi izvajalec neprekinjene nujne zdravniške pomoči. Poenostavljeno povedano, obdolženka se ne more izgovarjati, da sploh ni bila zaposlena v Zdravstvenem domu Brežice, da je koncesionar in da je nedopustno, da isti zdravnik istočasno opravlja dve urgentni službi ter da je vodstvo

zdravstvenega doma ni seznanilo, kdo je njen nadomestni zdravnik v primeru prezasedenosti. Sodišče prve stopnje je na podlagi zapisnika nadzorne komisije za izredni interni nadzor ugotovilo, da je bila obdolženka z razporedom v službi NMP za mesec avgust 2010 seznanjena 23. 7. 2010, da je takrat v zdravstvenem domu delala še sedem zdravnikov, med njimi tudi njen mož, in da torej ni bilo nobenih ovir, da si obdolženka v primeru odhoda na teren zaradi nujne medicinske pomoči ne bi mogla poiskati zamenjave drugega zdravnika, če bi se v času njene ambulante za to pokazala potreba. Ker pa je sodišče prve stopnje z vso gotovostjo ugotovilo, da je obdolženka že končala z obravnavo druge nujne pacientke

in je šele potem prejela nujni klic preko 112 o delovni nesreči na železniški postaji, je neutemeljeno pritožbeno vztrajanje o preobremenjenosti in o dveh istočasnih nujnih primerih, ki naj bi obdolženki preprečevali, da bi odšla na kraj delovne nesreče s svojo dežurno ekipo v reševalnem vozilu. Glede na jasna določila o dolžnostnem ravnanju zdravnika, razporejenega v ekipo NMP, tako po Zakonu o zdravniški službi, Kodeksu medicinske deontologije Slovenije in Pravilniku o službi nujne medicinske pomoči, ta v najkrajšem možnem času začne nuditi NMP pacientu, ga oskrbi za nujni prevoz in ga, če je to potrebno, v najkrajšem možnem času prepelje v javni zdravstveni zavod, je pravilna ugotovitev sodišča prve stopnje, da bi obdolženka ob klicu za nujno intervencijo morala oditi z ekipo NMP na železniško postajo. Logično je razmišljanje sodišča prve stopnje, da gre v primerih življenjske ogroženosti druge osebe, za kar je tudi v tem konkretnem primeru šlo zaradi padca z višine in udara elektrike (3000 voltov), za trenutke, ki odločajo o življenju in smrti in v takem primeru pridejo nedvomno v poštev kot zelo koristne dolgoletne strokovne izkušnje, ki jih je obdolženka kot zdravnica nedvomno imela. Iz izvedenega dokaznega postopka je razvidno, da so se vsi navzoči na kraju delovne nesreče čudili, zakaj tja ni prišla tudi dežurna zdravnica in da je bila njena pomoč nujna zaradi izredno kritičnega in resnega stanja poškodovanca, ki je bil ob prihodu zdravstvenega tehnika in drugega reševalca v nezavesti. Obdolženka je bila že v prvem razgovoru s in seznanjena s padcem oškodovanca z višine zaradi udara elektrike z napetostjo 3000 voltov in da nujno rabijo zdravniško pomoč na kraju, in je zato nedvomno vedela za konkretno življenjsko ogroženost poškodovanca in je bil njen odhod na teren ne samo njena dolžnost ampak tudi nuja. Cinična in neprimerna je pripomba obrambe v pritožbi, da bi sodišče moralo ugotoviti, ali bi prisotnost obdolženke poškodovanemu kakorkoli spremenila na boljše

njegovo zdravstveno stanje oziroma ali je šlo za brezupen primer glede na poškodbe in ali bi sploh zdravnica lahko kaj takrat naredila. Če bi držalo nesprejemljivo stališče obrambe, potem se torej zdravnikom ni treba ukvarjati s pacienti, katerim objektivno glede na zdravstvene težave ni rešitve v smislu povrnitve zdravja ali življenja. Zdravnik nima kaj ugibati, oditi mora na kraj nesreče in nuditi pomoč, h čemur se je obdolženka kot zdravnica zaradi svojega poklica zavezala. Po 6. členu Kodeksa medicinske deontologije Slovenije zdravnik ne sme odkloniti nujne medicinske pomoči, ustrezne njegovi strokovni usposobljenosti, ne glede na to, ali je na delovni dolžnosti ali ne in ne glede na to, ali je za pomoč izrecno zaprosen. Zato je brezpredmetno pritožbeno zatrjevanje, da bi se šele z izvedencem medicinske stroke, ki pa v konkretnem kazenskem postopku ni bil postavljen, lahko ugotovilo, ali bi navzočnost obdolženke na kraju samem poškodbe poškodovanca zmanjšala, omilila ali preprečila posledice nesreče. Da je bila življenjska ogroženost velika, konkretna in neposredna, so izpovedovali prič [redacted] in dr. [redacted], slednji je kot član reanimacijske ekipe prevzel oskrbo oškodovanca v Bolnišnici Brežice, kamor sta ga pripeljala člana ekipe NMP, pri čemer sta ti dve priči izpovedali, da pri dveh pogovorih z obdolženko s kraja nesreče od nje nista prejeli nobenih navodil za nadaljnjo oskrbo, ampak le navodilo, naj oškodovanca pripeljeta v zdravstveni dom. Izpovedbi prič [redacted] in [redacted] sta potrjeni tudi z zapisom dogodka v zvezi z zagotavljanjem NMP z dne 30. 8. 2010, ki sta ga sestavila na poziv Komisije za izredni strokovni nadzor, in s posnetki telefonskih pogovorov v zvezi s klicem za intervencijo. Predvsem pa obramba zanemari dejstvo, da ne gre zgolj za navzočnost obdolženke na kraju nesreče ampak za konkretno nujno potrebno nudenje pomoči poškodovani osebi.

10. Da obdolženkinega telefonskega klica dvema tehnikom na terenu ni šteti kot aktivne pomoči, je sodišče prve stopnje pravilno sklepalo in je neutemeljena trditev pritožbe, da obdolženka ni odklonila nudenja medicinske pomoči poškodovanemu [redacted], saj napotitve dveh medicinskih tehnikov na kraj nesreče po vsebini ne pomeni izpolnjevanja dolžnostnega ravnanja, ki se je glede na dežurstvo obdolženke takrat od nje zahtevalo.
11. Prepričljivi in dokazno podprti so razlogi sodbe o časovnih okoliščinah zdravniške oskrbe druge pacientke [redacted] in njene administrativne obravnave v povezavi s časovno analizo klica na intervencijo in jih pritožba

s pavšalno trditvijo, da izpis pacientov obdolžene kritičnega dne ni dokaz, da oba nujna primera v njeni ambulanti nista potekala istočasno in da bi bilo potrebno pridobiti tolmačenje operaterja informacijskega sistema ProMedica, ki ga uporablja Zavod za zdravstveno zavarovanje Republike Slovenije, ne more omajati. Obdolženka svoji pritožbi prilaga mnenje operaterja informacijskega sistema ProMedica družbe Nova vizija d.d. iz Žalca (priloga B6), ki pa v konkretnem primeru niti nima posebne dokazne teže, predvsem zaradi svoje splošnosti. Jasno je, da načelno pojasnilo shranjenih datumov in ur v bazi podatkov informacijskega sistema ProMedica ne more omajati natančne časovne analize vseh dogodkov, ki jo je napravilo sodišče prve stopnje po zaslišanju obdolženke in prič, pregledu listinske dokumentacije v zvezi z obravnavo pacientov v obdolženkini ambulanti in poslušanju posnetkov telefonskih pogovorov. Nobenega dvoma ni, da je bila kritičnega dne . . . v ambulanti obdolženke, vendar jo je zdravnica oskrbela, preden je prejela nujni klic v zvezi z delovno nezgodo na železniški postaji. Pritožbeno sodišče zavrača pritožbene navedbe, da je razlogovanje sodišča v izpodbijani sodbi popolno ugibanje, da so razlogi v tem delu sami s seboj v nasprotju, da je obdolženka imela istočasno v obravnavi dva nujna primera, kar potrjuje tudi stališče Zdravniške zbornice Slovenije z dne 9. 2. 2011, ki ni ugotovila, da je na strani obdolženke prišlo do opustitve medicinske pomoči. Sodba ugotavlja, da zatrjevane istočasnosti dveh nujnih primerov ni bilo, čeprav jo je kot pomembno okoliščino pri svojem stališču upoštevala Zdravniška zbornica Slovenije, ki pa očitno ni napravila celovite analize vseh dejstev in okoliščin, kot je to storilo sodišče prve stopnje.

12. Iz celotne obrazložitve obsodilne sodbe je razvidno, na podlagi katerih dokazov je sodišče ugotovilo odločilna dejstva, ki so znaki očitane kaznivega dejanja po 178. členu KZ-1, navedeni pa so tudi razlogi o krivdi (točka 10 sodbe). Trditev pritožbe, da direktni naklep ni obrazložen, je zato neutemeljena. Izvršitveno dejanje pri kaznivem dejanju opustitve zdravstvene pomoči je v storilčevi opustitvi nujne zdravstvene pomoči ne glede na to, ali je bila posebej zahtevana, za kaznivo dejanje je dovolj, da je bila potrebna. Da je bila nevarnost za življenje . . . objektivno podana in neposredna ter konkretna, je kot že rečeno, obdolženka izvedela ob prvem pogovoru z . . . in . . ., in za obstoj kaznivega dejanja ni pomembno, ali je zaradi opustitve zdravstvene pomoči tudi dejansko prišlo do posledice pri bolniku ali drugi osebi zaradi te opustitve. V konkretni situaciji je bila podana neposredna nevarnost za življenje

in je bila nujno potrebna zdravniška pomoč, obdolženka pa se je kljub vedenju, da je padel z višine zaradi električnega udara visoke napetosti in da je torej v smrtni nevarnosti, kljub temu ostala v zdravstvenem domu in na teren poslala le dva člana ekipe NMP, ne da bi tja odšla tudi sama, kar je bila dolžna storiti kot zdravnica ekipe za izvajanje NMP. Sodišče prve stopnje s pravno opredelitvijo obdolženkininega ravnanja po 178. členu KZ-1 ni kršilo kazenskega zakona, kot neutemeljeno zatrjujejo zagovorniki v pritožbi. Kaznivo dejanje opustitve zdravstvene pomoči po 178. členu KZ-1 je dokončano z opustitvijo pomoči v času, ko bi jo storilec moral nuditi. Storilec kaznivega dejanja malomarnega zdravljenja in opravljanja zdravilske dejavnosti po 179. členu KZ-1 pa je zdravnik, ki malomarno ravna v nasprotju s pravili zdravniške znanosti in stroke, torej tisti, ki dejansko opravlja zdravniško dejavnost.

13. Pritožbeno sodišče se strinja tudi z izrekom kazni zapora v trajanju šest mesecev, sodišče prve stopnje pa je ustrezno ovrednotilo težo kaznivega dejanja, obdolženkinino krivdo ter ugotovljene obteževalne in olajševalne okoliščine, kar je ustrezno pojasnilo v razlogih sodbe. Pri izbiri kazenske sankcije in odmeri kazni je sodišče prve stopnje pravilno upoštevalo splošna pravila za odmero kazni, ki izhajajo iz 49. člena KZ-1. Storilcu kaznivega dejanja odmeri sodišče kazen v mejah, ki so z zakonom predpisane za to dejanje glede na težo storjenega dejanja in storilčevo krivdo. Zagovorniki trdijo, da direktnega naklepa sodišče ne bi smelo upoštevati, ker je obdolženka storitev kaznivega dejanja zanikala, kar pa se izkaže glede na navedeno določbo KZ-1 kot neutemeljena pritožbena navedba. Po presoji pritožbenega sodišča je prvostopenjsko sodišče smelo med okoliščinami za odmero kazni upoštevati tudi obnašanje obdolženke po storjenem dejanju, konkretno v zvezi z obiskom poškodovanca v bolnišnici, pa čeprav obračun storitev obdolžene za ta obisk ni predmet tega kazenskega postopka. Pravilno je sodišče ocenilo, da je na ta način obdolženka želela ustvariti vtis svojega angažiranosti v konkretnem primeru, kar jo je vodilo tudi pri posegih v listini Sprejem nujnih intervencij ter Protokol nujne intervencije, z namenom, da bi prikazala svoje opustitveno ravnanje v okviru nujne medicinske pomoči drugače, kot aktivno. Obdolženkininega zagovora sodišče ni ocenjevalo kot obteževalne okoliščine, ampak kot njen odnos do lastnega ravnanja, kar pa sodi med okoliščine za odmero kazni, ki se nanašajo na storilčevo osebnost.
14. Utemeljeno sodišče prve stopnje ni sledilo predlogu tožilstva in obdolženki

ni izreklo varnostnega ukrepa prepovedi opravljanja poklica, za kar se tožilka zavzema tudi s svojo pritožbo. Sodišče je pravilno ugotovilo, da niso izpolnjeni vsi pogoji, ki jih zakon določa za izrek varnostnega ukrepa prepovedi opravljanja poklica in sicer ni ugotovljena nevarnost, če bi obdolženka še naprej opravljala svoj poklic zdravnice, kar je sklepalo iz dosedanje nekaznovanosti in neobravnavanosti zaradi kršenja poklicnih dolžnosti obdolženke. Nobena od prič zaslišanih pred sodiščem ni potrdila, da je bila obdolženkina navada, da ji pacienta pripeljejo na plano pred bolnico in da ni hodila na teren, zato to ne more biti razlog za izrek tega varnostnega ukrepa. Pritožba tožilke je nejasna tudi v predlogu, kaj naj bi bilo predmet prepovedi varnostnega ukrepa, ali naj se ji prepove opravljanje zdravniškega poklica ali dolžnosti (dežurne službe). Tožilka kot že rečeno ni utemeljila nevarnosti, ki je pogoj za izrek tega varnostnega ukrepa, hkrati pa zatrjuje, da opravljanje dežurne službe obdolženki po zakonu zaradi starosti ni več dolžnost. Prav tako tožilka ni utemeljila predlaganega trajanja varnostnega ukrepa za čas treh let, zato je pritožbeno sodišče njeno pritožbo v tem delu zavrnilo kot neutemeljeno in obdolženki ni izreklo predlaganega varnostnega ukrepa.

15. Tožilka izpodbija tudi oprostilno sodbo, s katero je sodišče prve stopnje obdolženko oprostilo obtožbe za kaznivo dejanje ponarejanja listin po tretjem odstavku 251. člena KZ-1. Sodišče prve stopnje je oprostilno sodbo izreklo, ker je ugotovilo, da listini, v kateri je obdolženka posegla s pripisi oziroma popravki, nista javni listini, podvomilo pa je tudi v obstoj obdolženkinenga naklepa pri tem kaznivem dejanju. Čeprav se je v izvedenem dokaznem postopku izkazalo, da v obrazec Protokola nujne intervencije obdolženka pri opisu anamneze ne bi smela posegati, ker pacienta ni videla osebno, saj ni šla na teren, je pa vendarle kot zdravnica bila pristojna za izpolnjevanje tega podatka v tem obrazcu. Da pa je v oba obrazca dopisala, da je bila dosegljiva oziroma na razpolago članoma ekipe NMP po mobilnem telefonu, je sicer res, vendar pa je to storila zato, da bi opravičila svojo opustitveno ravnanje pri kaznivem dejanju opustitve zdravstvene pomoči po 178. členu KZ-1. Tem dejanskim ugotovitvam v zvezi s posegi v oba obrazca zato, da bi prikrila svoja predhodna ravnanja oziroma opustitve, pritrjuje tožilka v pritožbi, in je torej obdolženkinino ravnanje v zvezi z obema obrazcema dejansko sestavni del prvega kaznivega dejanja, za katerega je bila obsojena. V zvezi s pritožbo državne tožilke pritožbeno sodišče pojasnjuje, da če je sodišče prve stopnje presodilo, da zgoraj navedenih obrazcev ni mogoče opredeliti kot javnih

listin, bi vseeno lahko bilo podano kaznivo dejanje po prvem odstavku 251. člena KZ-1, še vedno pa je treba storilcu dokazati direktni naklep. Iz navedenih razlogov je pritožbeno sodišče zavrnilo kot neutemeljeno tudi pritožbo tožilke zoper obsodilno sodbo.

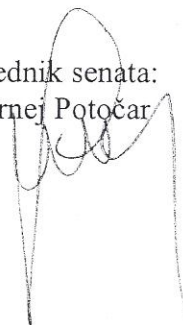
- 16. Zagovorniki uvodoma zatrjujejo, da izpodbijajo odločbo o stroških kazenskega postopka, vendar v nadaljevanju tega pritožbenega razloga niso obrazložili, zato pritožbeno sodišče tega pritožbenega razloga ni moglo preizkusiti. Ker pritožbeni razlogi obeh pritožnikov niso podani, je pritožbeno sodišče njuni pritožbi zavrnilo kot neutemeljeni in potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje. Pri preizkusu izpodbijane sodbe po uradni dolžnosti po prvem odstavku 383. člena ZKP ni našlo nobenih kršitev materialnega in procesnega prava.
- 17. Ker zagovorniki s pritožbo niso uspeli, je obdolženka dolžna plačati stroške pritožbenega postopka, kot izhaja iz izreka te sodbe (prvi odstavek 98. člena ZKP).

Ljubljana, 16. maj 2013

Zapisnikarica:
Tatjana Premk

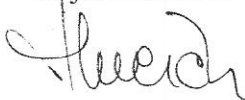
Predsednik senata:
Jernej Potočar

O./

- vložiti v spis in poslati sodišču prve stopnje

Sodnica poročevalka:
Tatjana Merčun

Odpravljeno 22.5.2013